

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/53/2017
Identifikačné číslo spisu: 2016200029
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2016200029.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: A. U., narodený XX. L. XXXX, bytom v C., právne zastúpený: JUDr. Daliborom Pavelkom, advokátom so sídlom v Hlohovci, Pribinova č. 46, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Leopoldov, so sídlom v Leopoldove, Gučmanova č. 19/670, o preskúmanie nesúhlasného stanoviska žalovaného z 19. novembra 2015, číslo ÚVTOSaÚVV-1-1301/11-2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 12. septembra 2016, č.k. 20S/4/2016-29, v spojení s opravným uznesením zo 14. novembra 2017, č.k. 20S/4/2016-52, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu o d m i e t a ako neprípustnú.

Žiaden z účastníkov konania n e m á p r á v o na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením z 12. septembra 2016, č.k. 20S/4/2016-29, v spojení s opravným uznesením zo 14. novembra 2017, č.k. 20S/4/2016-52, postupom podľa § 18 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zastavil konanie o návrhu na preskúmanie nesúhlasného stanoviska žalovaného k žiadosti žalobcu, v postavení odsúdeného, o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z.z.“) s tým, že po právoplatnosti rozhodnutia bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave. Žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd predmetnú vec posudzoval v intenciách § 1, § 24 ods. 4, § 96, § 97 zákona č. 475/2005 Z.z., § 18 ods. 1, 4 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z.z.“) ako aj § 18 ods. 1 SSP a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v zmysle úpravy zákona č. 475/2005 Z.z. patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je ho možné považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy. Rozhodnutia a postupy boli prijaté v

rámci výlučnej právomoci týkajúcej sa realizácie výkonu trestu odňatia slobody uloženého na základe právnej úpravy Trestného zákona a Trestného poriadku, nemôžu byť teda predmetom súdneho prieskumu podľa Správneho súdneho poriadku.

3. Krajský súd na doplnenie a zdôraznenie správnosti svojho rozhodnutia poukázal na zákonnú úpravu výkonu trestu odňatia slobody, vrátane Poriadku výkonu trestu odňatia slobody z ktorej vyplýva, že prijímanie návštevy odsúdenými podlieha udeleniu povolenia schváleného riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Schválenie návštevy formou priameho kontaktu teda nie je nárokom (v prípade žalobcu sa dokonca spravidla nevykonáva - § 18 ods. 2 písm. e/ Poriadku), ale sa povoľuje v závislosti od podmienok stanovených týmito normami, s prihliadnutím predovšetkým na stupeň strázenia a skupinu diferenciacie, v ktorých je odsúdený pre výkon trestu odňatia slobody zaradený, ako i na jeho správanie sa počas výkonu trestu, ktoré vypovedá o tom, akým spôsobom sa odsúdený zúčastňuje na pozitívnych zmenách svojej osobnosti a naplňa sa cieľ individuálnej prevencie prostredníctvom výkonu trestu odňatia slobody (§ 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z.z., § 36 ods. 1 a § 18 ods. 2 Poriadku). Nesúhlasné stanovisko žalovaného k žiadostiam odsúdeného o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z.z. nie je typickým individuálnym správnym aktom, a preto nepodlieha revízií riadnych, respektíve mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní, ani preskúmaniu súdom. Ide o rozhodnutie zákonom zmocnenej autority, ktoré priamo a bezprostredne vplyva na napĺňanie účelu sledovaného výkonom trestu odňatia slobody a na nápravu odsúdeného.

4. Krajský súd preto konanie vo veci podľa § 18 ods.1 SSP zastavil s tým, že po právoplatnosti súdneho rozhodnutia bude vec postúpená uznesením Krajskej prokuratúry v Trnave (§ 18 ods.1 SSP).

5. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 170 písm. b/ SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

II.

6. Žalobca podal proti uzneseniu krajského súdu kasačnú sťažnosť.

7. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

8. Namietal, že krajský súd opieral svoje závery o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 247/2007, pričom taký nález nie je možné dohľadať a pod uvedenou spisovou značkou je vedené len uznesenie z 27. júla 2009, ktoré pojednáva o skutkovo a právne iných otázkach.

9. Uviedol, že správne súdnictvo je koncipované na zásade generálnej klauzuly vyjadrenej v článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a konkretizovanej v § 6 SSP, pričom v § 7 SSP sú negatívnou enumeráciou vyčlenené rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré súdnemu prieskumu nepodliehajú. K súdnemu prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy sa preto nevyžaduje, aby osobitné zákony výslovne zakotvovali možnosť súdneho prieskumu. Ak teda ide o rozhodnutie, ktoré nie je výslovným zákonným ustanovením zo súdneho prieskumu vylúčené, takéto rozhodnutie preskúmaniu súdu podlieha. Navyše článok 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prikazuje, že zo súdneho prieskumu nesmú byť ani zákonom vylúčené rozhodnutia orgánov verejnej správy týkajúce sa základných práv a slobôd, čo je podmienka, ktorá je v tejto veci preukázateľne splnená. Ďalej poukázal na to, že za účelom zistenia, či v prípade výkonu činnosti určitého subjektu ide o rozhodovanie orgánu verejnej správy, je posúdenie, či takémuto subjektu zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Žalovaný ako subjekt definovaný v § 1 ods. 2 zákona č. 4/2001 Z.z. rozhodujúci v režime zákona č. 475/2005 Z.z. potom ako subjekt rozhodujúci autoritatívne v individuálnej veci v oblasti verejnej správy, ktorý na základe zákona spravuje záležitosti vo verejnom záujme (výkon trestu odňatia slobody) a vystupuje ako súčasť výkonnej zložky štátnej moci, pričom je podriadený ústrednému orgánu štátnej správy, ktorý nevykonáva zákonodarnú ani súdnu moc, nerealizuje kontrolu ani dozor s odkazom na uvedené skutočnosti naplňa všetky atribúty orgánu verejnej

správy, ktorého rozhodnutia podliehajú súdnemu prieskumu. Stotožnil sa s názorom krajského súdu, že rozhodovanie v režime zákona č. 475/2005 Z.z. môže byť jedným z právnych prostriedkov v rámci trestného zákonodarstva, avšak z tejto premisy nemožno vyvodit' záver, že rozhodnutie, ktorým sa zamietla žiadosť o vykonanie návštevy v ÚVTOS formou priameho kontaktu nie je rozhodnutím orgánu verejnej správy. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2. júna 2009, sp.zn. II. ÚS 225/09, v ktorom bolo výslovne konštatované, že rozhodovanie riaditeľa ÚVTOS v režime zákona č. 475/2005 Z.z. treba považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy preskúmateľné súdom. Preto rozhodnutie krajského súdu o zastavení konania s tým, že vec bude po právoplatnom skončení postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave zjavne nesprávne, v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou a ústavnými princípmi.

10. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov kasačného konania.

III.

11. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenej v kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť žalobcu je potrebné odmietnuť v zmysle § 439 ods. 2 písm. d/ SSP.

13. Podľa § 457 ods. 2 SSP o kasačnej sťažnosti podanej proti uzneseniu krajského súdu rozhoduje kasačný súd uznesením.

14. Podľa § 18 ods. 1 SSP, ak správny súd zistí, že vec nepatrí do právomoci súdov, konanie zastaví; ak možno zistiť iný orgán, do ktorého právomoci vec patrí, správny súd mu vec po zastavení konania uznesením postúpi.

15. Podľa § 439 ods. 2 písm. d/ SSP kasačná sťažnosť nie je prípustná proti uzneseniu o právomoci, príslušnosti, poriadkovej pokute podľa § 78, o odmene znalca, tlmočníka a prekladateľa;

16. Podľa § 459 písm. c/ SSP kasačný súd uznesením odmietne kasačnú sťažnosť ako neprípustnú, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému kasačná sťažnosť nie je prípustná.

17. V danej veci krajský súd zastavil konanie podľa § 18 ods. 1 SSP s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave.

18. Ak vyplýva z vyššie citovaného § 439 ods. 2 písm. d/ SSP, kasačná sťažnosť nie je prípustná proti uzneseniu o právomoci. Najvyšší súd preto podľa § 459 písm. c/ SSP odmietol kasačnú sťažnosť ako neprípustnú, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému kasačná sťažnosť nie je prípustná. Na uvedenom závere nič nemenila ani tá skutočnosť, že žalobca bol zo strany krajského súdu nesprávne poučený o možnosti kasačnú sťažnosť podať.

V.

19. Odhliadnuc od dôvodu odmietnutia kasačnej sťažnosti najvyšší súd však považuje za potrebné vyjadriť sa k meritu sporu a bližšie ozrejmiť závery konštatované krajským súdom v uznesení.

20. Predmetom konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 19. novembra 2015, číslo ÚVTOSaÚVV-1-1301/11-2015, ktorým bolo vydané nesúhlasné stanovisko žalovaného k žiadosti

žalobcu, v postavení odsúdeného, o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z.z. Základnou úlohou bolo posúdiť, či takéto rozhodnutie podlieha súdnemu prieskumu v rámci správneho súdnictva.

21. Podľa článku 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

22. Podľa článku 19 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

23. Podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takehoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

25. Podľa článku 13 ods. 2 Ústavy SR medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

26. Podľa článku 13 ods. 4 Ústavy SR, pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

27. Podľa článku 8 bodov 1. a 2. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v znení protokolov č. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8 (Oznámenie ministerstva zahraničných vecí ČSFR o pristúpení k Dohovoru bolo publikované v Zbierke zákonov 15. mája 1992 pod č. 209/1992 Zb.) každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

28. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

29. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

30. Podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a c/ SSP, na účely tohto zákona sa rozumie
b/ rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka,
c/ opatrením orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté;

31. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov

orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

32. Zákon č. 475/2005 Z.z. ustanovuje spôsob výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „výkon trestu“), práva a povinnosti odsúdených a dozor a kontrolu nad výkonom trestu. (§ 1)

33. Podľa § 1a zákona č. 475/2005 Z.z. účelom výkonu trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestnej činnosti, zabrániť odsúdeným v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy pre ich resocializáciu, aby viedli riadny život.

34. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z.z., odsúdený má právo prijímať návštevu blízkych osôb v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru najmenej raz za kalendárny mesiac v trvaní dvoch hodín. Neuplatnené právo prijať návštevu blízkych osôb v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru zaniká. V odôvodnených prípadoch môže riaditeľ ústavu povoliť náhradný termín vykonania návštevy.

35. Podľa § 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z.z., návšteva odsúdeného v ústave s minimálnym stupňom stráženia a v ústave so stredným stupňom stráženia sa vykonáva spravidla priamym kontaktom, návšteva odsúdeného zaradeného do ústavu s maximálnym stupňom stráženia sa vykonáva spravidla bez priameho kontaktu. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, či sa návšteva odsúdeného vykoná s priamym kontaktom alebo bez priameho kontaktu.

36. Podľa § 18 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z.z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, v znení účinnom do 31.12.2015 (ďalej len „Poriadok“), do diferencιαčnej skupiny „C“ v ústave so stredným stupňom stráženia sa umiestni odsúdený, ak

- a) neplní program zaobchádzania,
- b) opakovane sa počas výkonu väzby alebo výkonu trestu dopustil disciplinárneho previnenia,
- c) to odporúča záver psychologického vyšetrenia,
- d) bol na návrh riaditeľa ústavu súdom preradený z ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

37. Podľa § 18 ods. 2 Poriadku, v diferencιαčnej skupine "C" v ústave so stredným stupňom stráženia

- a) zaobchádzanie je zamerané na dodržiavanie ústavného poriadku a disciplíny,
- b) odsúdený sa zaraďuje do práce na pracovisko v ústave alebo strážené pracovisko mimo ústavu,
- c) na aktivitách organizovaných pre celý ústav sa odsúdený zúčastňuje len so súhlasom pedagóga,
- d) odsúdený sa spravidla ubytuje v cele,
- e) návštevy sa vykonávajú spravidla bez priameho kontaktu.

38. Podľa § 36 ods. 1 Poriadku, návšteva sa vykoná na základe povolenia na návštevu schváleného riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru za podmienok ustanovených v zákone. Návšteva sa vykonáva v určenom priestore ústavu.

39. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca bol v čase podania predmetnej žiadosti o povolenie výkonu kontaktnej návštevy podľa § 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z.z. pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia, do diferencιαčnej skupiny „C“.

40. Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax senátov najvyššieho súdu, podľa ktorej v otázke prípustnosti súdneho prieskumu žalobou napadnutého nesúhlasu riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody je potrebné vychádzať z celkovej koncepcie zákonnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody a jeho účelu sledovaného spoločnosťou prostredníctvom noriem trestného práva (Trestný zákon, Trestný poriadok), zákona o výkone trestu odňatia slobody ako i prostredníctvom vykonávacej vyhlášky vydávajúcej Poriadok výkonu trestu odňatia slobody. Už z podstaty ukladania trestov podľa Trestného zákona vyplýva, že ide o ujmu na osobnej slobode, majetkových alebo iných

právach odsúdeného, pričom okrem iných cieľov trestania, má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Táto koncepcia nie je nijako v rozpore s realizáciou základného práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, garantovaného Dohovorom a Ústavou SR, nakoľko i tieto normy najvyššej právnej sily pripúšťajú za určitých podmienok obmedzenia výkonu tohto práva (článok 8 bod 2 Dohovoru, článok 13 ods. 2 a 4 Ústavy SR). Zo zákonnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody, vrátane Poriadku výkonu trestu odňatia slobody, vyplýva, že prijímanie návštevy odsúdenými podlieha udeleniu povolenia schváleného riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Schválenie návštevy formou priameho kontaktu teda nie je nárokom (v prípade žalobcu sa dokonca spravidla nevykonáva - § 18 ods. 2 písm. e/ Poriadku), ale sa povoľuje v závislosti od podmienok stanovených týmito normami, s prihliadnutím predovšetkým na stupeň stráženia a skupinu diferenciacie, v ktorých je odsúdený pre výkon trestu odňatia slobody zaradený, ako i na jeho správanie sa počas výkonu trestu, ktoré vypovedá o tom, akým spôsobom sa odsúdený zúčastňuje na pozitívnych zmenách svojej osobnosti a naplňa sa cieľ individuálnej prevencie prostredníctvom výkonu trestu odňatia slobody (§ 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z.z., § 36 ods. 1 a § 18 ods. 2 Poriadku). Nesúhlasné stanovisko žalovaného k žiadostiam odsúdeného, o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z.z. nie je typickým individuálnym správny aktom, a preto nepodlieha revízii riadnych, respektíve mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní, ani preskúmaniu súdom. Ide o rozhodnutie zákonom zmocnenej authority, ktoré priamo a bezprostredne vplýva na napĺňanie účelu sledovaného výkonom trestu odňatia slobody a na nápravu odsúdeného (napríklad uznesenie z 25. mája 2016, sp.zn. 3Sžo/140/2015, uverejnené tiež v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 7/2016 pod č. 63, uznesenie z 20. októbra 2016, sp.zn. 7Sžo/275/2015, uznesenie zo 17. januára 2017, sp.zn. 4Sžo/7/2016, uznesenie z 8. augusta 2017, sp.zn. 6Sžo/155/2015).

41. Tiež na tomto mieste najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2015, sp.zn. III. ÚS 587/2015, v zmysle ktorého dozor nad zachovávaním zákonnosti v ÚVTOS legislatíva Slovenskej republiky zveruje predovšetkým prokurátorovi, ktorý na dosiahnutie tohto účelu disponuje aj príslušnými nástrojmi (§ 18 zákona č. 153/2001 Z.z.). V tam prejednávanvej veci bol navyše odsúdenému uložený disciplinárny trest celodenného umiestnenia do uzavretého oddielu na dobu 10 dní v zmysle § 52 ods. 3 písm. e/ zákona č. 475/2005 Z.z., čo svojou povahou možno považovať za závažnejšie opatrenie než je nesúhlasné stanovisko žalovaného k žiadosti žalobcu o vykonanie návštevy priamym kontaktom podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z.z, ktoré navyše ani nie je disciplinárnym trestom (§ 52 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z.z.). Pokiaľ teda aj v prípade disciplinárnych trestov je daná pôsobnosť prokuratúry (s výnimkou disciplinárnych trestov za konania odsúdených majúcih znaky priestupku - § 97n ods. 1 menovaného zákona), o to viac bude uvedené platiť v tu prejednávanvej veci a bude daná pôsobnosť prokuratúry.

42. Žalobca mal teda možnosť domáhať sa ochrany svojich práv práve prostredníctvom príslušnej prokuratúry ako orgánu vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu, ktorá je oprávnená a zároveň povinná v prípade zistenia porušenia právnych predpisov ústavom na výkon trestu vo vzťahu k osobe sťažovateľa zabezpečiť nápravu nezákonného stavu (§ 96 zákona č. 475/2005 Z.z. v poznámke pod čiarou pod č. 62 odkazujúci na § 18 zákona č. 153/2001 Z.z.).

43. Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd správne rozhodol, keď zastavil konanie vo veci preskúmania zákonnosti nesúhlasného stanoviska k žiadosti žalobcu, v postavení odsúdeného, o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z.z.

44. Krajský súd bez zbytočného odkladu postúpi vec Krajskej prokuratúre v Trnave.

VI.

45. O trovách kasačného konania najvyšší súd rozhodol v súlade s § 467 ods. 1 SSP s primeraným použitím § 170 písm. a/ SSP tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

46. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v

spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.